

Petrus, Jezus, Mozes en Elia

Bijbel

Petrus is getuige van de verschijning van Mozes en Elia. Hij is in de wolken en wil niets liever dan zorgen dat dit speciale moment niet voorbij gaat. Een vertelling naar Matheüs 17: 1-13.

Niemand straalde zo als Jezus. Ongelooflijk. Hij leek wel licht te geven. Petrus vond het bijzonder dat hij dit mocht meemaken. Even kneep hij in z'n arm. Het leek wel een droom. En het was nog niet alles. Daar verschenen Mozes en Elia. De twee belangrijkste profeten die hij kende. Niemand straalde zo als Jezus. Ongelooflijk. Hij leek wel licht te geven. Petrus vond het bijzonder dat hij dit mocht meemaken. Even kneep hij in z'n arm. Het leek wel een droom. En het was nog niet alles. Daar verschenen Mozes en Elia. De twee belangrijkste profeten die hij kende.

'Twijfel is een eerbetoon aan de waarheid.'

Ernest Renan

Mozes had het volk ooit uit Egypte geleid en jaren met ze door de woestijn getrokken. Elia, die had het met al die koningen aan de stok gehad. Wow, de drie grootste mensen stonden hier bij elkaar. En hij, Petrus, stond erbij.

Jezus had hem natuurlijk niet zomaar uitgekozen, dacht Petrus met trots. Er waren twaalf leerlingen, maar alleen hij en Jakobus en Johannes waren gevraagd mee te gaan, de heuvel op. Het was daar de hemel op aarde. Dat moest hij vasthouden. Elia moest blijven. Want Petrus had van de rabbijnen op school geleerd dat als Elia terugkwam, er een prachtige tijd zou beginnen. Dat was dus nu, hij wist het zeker. 'Jezus, ik wil hier wel drie tenten maken. Voor u, voor Mozes en voor Elia. Dan kunnen we hier blijven,' riep hij uit. Jezus gaf geen antwoord.

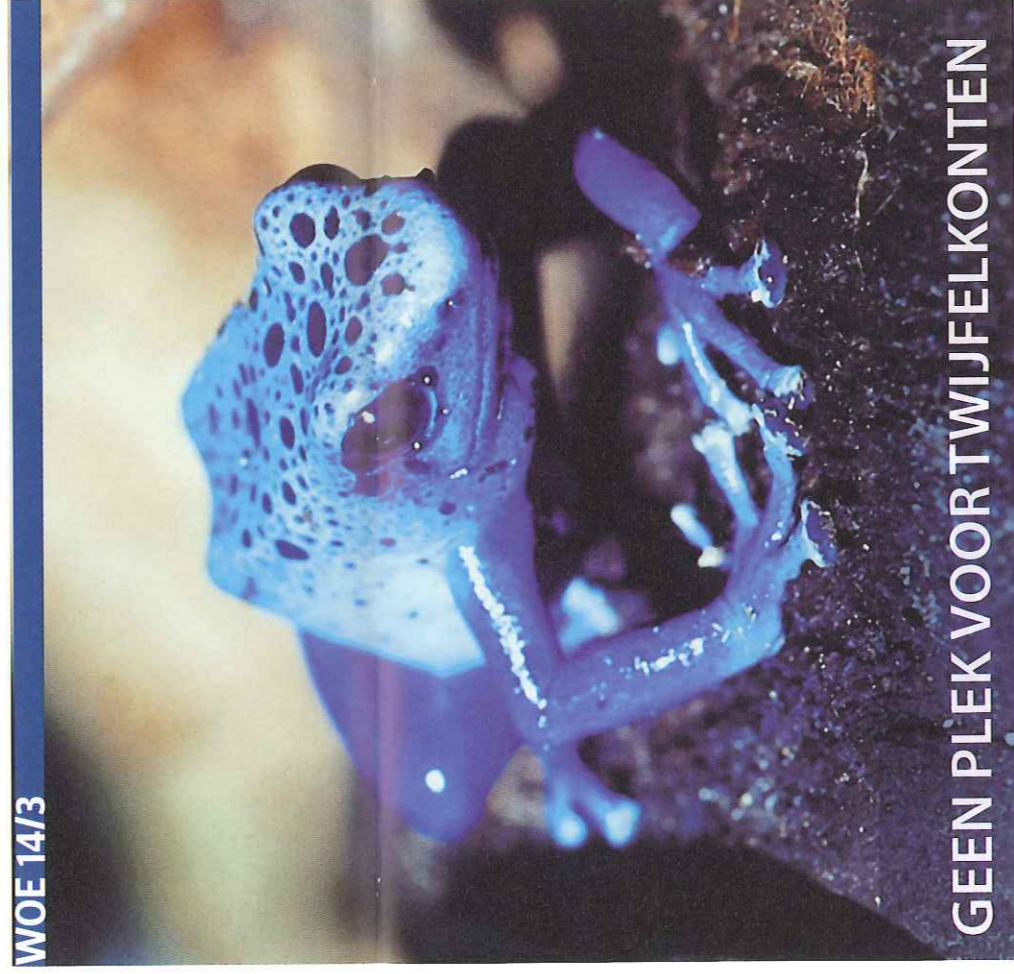
'Vertrouwen in eigen handelen is de eerste voorwaarde voor succes.'

Max Euwe

Ineens werd het wazig voor 'Petrus' ogen. Toen hoorde hij een stem die wel leek op die van Jezus, maar toch anders. Ouder.

'Dit is mijn Zoon van wie ik houd. Ik ben blij met hem. Luister goed naar hem.'

Petrus schrok zich lam. Dat was de stem van God! Hij viel op z'n knieën. Was God zo dichtbij? Hoe had hij het gedurfd om zomaar iets voor te stellen voor die Elia en Mozes, en Jezus? Hij ook altijd met z'n grote mond! Jezus werd vast boos op hem. Elia en Mozes waren natuurlijk alweer verdwenen. Hij boog z'n hoofd wat dieper naar de grond. Hij wilde zo lang mogelijk zo blijven liggen. Dan hoefde hij niemand te zien. Ineens voelde hij een hand. 'Kom maar, jullie hoeven niet bang te zijn.' Voorzichtig keek Petrus op. Daar stond Jezus, in z'n eenjfe. Trillend ging Petrus weer staan. Jakobus en Johannes stonden ook op. Zwijgend liepen

GEEN PLEK VOOR TWIJFELKONTEN

Door het regenwoud springt een kikkertje. Op klaarluchte dag. Het bos zit vol met vogels die dol zijn op kikkers maar daar trekt hij zich niks van aan. Hij is niet de enige. In het woud springen nog meer van die zelfverkerde kikkertjes rond. Een schutkleur hebben ze allerminst: ze zijn tomaatrood, citroengeel met zwarte vlekken of hemelsblauw. Aan die knalkleuren danken ze hun zelfverzekerdheid. Ze laten ermee zien wie ze zijn: gifkikkers. En ze vertrouwen er terecht op dat alle kikkervreters dat weten. De meeste dieren blaken van zelfvertrouwen. Slingerapen twijfelen niet aan hun eigen slingerkunst. Ze klimmen van tak tot tak door de kronen van de woudreuzen. Als ze mis pakken storten ze tientallen meters omlaag. Je moet er niet aan denken. En dat doen deze apen dan ook niet. Zo hebben steenbokken bijvoorbeeld ook geen hoogtevrees. Zonder touwen en veiligheidshaken lopen ze over de smalste richels, met een steile wand aan de ene en een afgrond aan de andere kant. Gaat het dan nooit fout met die kikkers, apen en bokken? Heus wel. Maar de twijfelaars krijgen niet dat smakelijke mugje, die sappige vrucht of dat malse graspolletje te pakken. Bovendien gaat het waarschijnlijk vaker fout met twijfelkonten dan met de durfallen. Een steenbok zonder zelfvertrouwen glijdt eerder uit. Een twijfelende slingerap grijpt eerder mis. Overmoed is niet goed, maar twijfel is nog erger. **GJR**

De ark van Roebers

Foto: Martin Ollslagers

De waarde van wetenschap

Wetenschap

Eén op de vijftig wetenschappers sjoemelt wel eens bij zijn onderzoek. Dat bleek uit een enquête van Daniele Fanelli in 2009, waarin ongeveer 2 procent van de ondervraagde wetenschappers toegaf ooit gegevens te hebben verzonden, weggepoetst of aangepast.

Sommige wetenschappers gaan echter verder dan sjoemelen. De hoogleraar psychologie Diederik Stapel ontdekte in 2011 dat mensen die graag vlees eten minder sociaal zijn dan mensen die dat niet doen. Hij was hierachter gekomen door proefpersonen te laten kijken naar plaatjes van vlees en andere dingen. Niet lang daarna bleek echter dat zijn onderzoek volledig was verzonden. Er hadden helemaal geen proefpersonen naar plaatjes gekeken. Stapel had zijn ontdekking gewoon zelf bedacht.

Stapel een uitzondering?

Wie denkt dat Stapel een uitzondering is, heeft het mis. Wetenschapsfraude komt

vaker voor. De natuurkundige Jan Hendrik Schön deed in de jaren negentig baanbrekend onderzoek naar nano-electronica. Jarenlang werd hij beschouwd als de rijzenster in het wetenschappelijk onderzoek. Toidat bleek dat hij zijn metingen gewoon had aangepast aan zijn theoretische verwachtingen. In 2005 claimde de Koreaanse Hwang Woo-Suk dat hij erin was geslaagd om menselijke stamcellen te klonen. Niet veel later bleek echter dat zijn onderzoek helemaal niet had plaatsgevonden.

Betekent dit nu dat de uitkomsten van wetenschappelijk onderzoek altijd met een korrel zout genomen moeten worden?

Gedagsregels en codes

Dat gaat misschien te ver. Om bedrog in de wetenschap te voorkomen, zijn immers internationale regels opgesteld waaraan

wetenschappelijk onderzoek moet voldoen. De CUDOS-norm bijvoorbeeld bepaalt dat wetenschap belangeloos moet worden bedreven en dat de onderzoeksmethoden en -resultaten door collega's moeten worden getoetst. Daarnaast is er in Nederland een gedragscode opgesteld waaraan wetenschappers zich bij onderzoek moeten houden.

Desalniettemin hangen wetenschappelijke ontdekkingen af van hoe een onderzoek is opgezet en welke aannames er van tevoren gedaan worden. Bovendien geven sommige wetenschappelijke theorieën 'slechts' een model van de werkelijkheid dat later nog kan worden gecorrigeerd of zelfs ontkracht.

Zo ontdekte de Europese organisatie CERN in 2011 dat neutrino's sneller kunnen reizen dan lichtdeeltjes. Deze ontdekking zette de hele natuurkunde op zijn kop.

Natuurkundigen gaan immers al decennia lang uit van Einsteins theorie dat er geen deeltjes bestaan die sneller kunnen reizen dan het licht. Als de testen van CERN kloppen, dan zou dit betekenen dat zelfs Einstein het niet bij het rechte eind had. **SS**

Bespreken

Stapel, Hwang Woo-Suk en Schön golden als autoriteit in hun vakgebied en konden lange tijd ongestoord hun gang gaan. Hoe komt dit denk je?

Als een wetenschappelijke theorie altijd nog kan worden ontkracht, wat is dan de waarde van wetenschap?

